

DE LIEFDESHYPOTHESE

Ali Hazelwood

De
liefdeshypothese

Uit het Engels vertaald door Marjet Schumacher

the house of books

Deze publicatie is tot stand gekomen door bemiddeling van Marianne Schönbach Agency.

Oorspronkelijke titel: *The Love Hypothesis*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Penguin Random House LLC, 2021

© Ali Hazelwood, 2021

© Vertaling uit het Engels: Marjet Schumacher, 2022

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

Omslagontwerp: © Liliana Mirna Almiron Meza

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Margo Togni, Renkum

Auteursfoto: © Ali Hazelwood

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6485 9

ISBN 978 90 443 6486 6 (e-book)

NUR 302, 340

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn collega-bètavrouwen: Kate, Caitie, Hatun en Mar.
Per aspera ad aspera.*

hy-po-the-se (zelfstandig naamwoord)

Een veronderstelling of voorgestelde verklaring op basis van beperkt bewijs, als uitgangspunt voor nader onderzoek.

Voorbeeld: 'Op basis van de beschikbare informatie en de tot nu toe verzamelde data is mijn hypothese: hoe verder ik bij de liefde vandaan blijf, hoe beter.'

Proloog

Eerlijk gezegd had Olive zo haar twijfels over dit hele promotiegebeuren.

Niet omdat ze niet van wetenschap hield. (Dat deed ze wel. Ze was gék op wetenschap. Wetenschap was echt haar ding.) En ook niet vanwege de vrachtladingen onmiskenbare waarschuwingssignalen. Ze was zich er terdege van bewust dat het weleens niet zo heilzaam zou kunnen zijn voor haar geestelijke gezondheid om te tekenen voor tachtigjarige werkweken, die bovendien onderbetaald waren en waar geen greintje waardering tegenover stond. Dat nachtenlang staan ploeteren achter een bunsenbrander om een triviaal flintertje kennis bloot te leggen misschien níét de sleutel was tot geluk. Dat haar geest en lichaam wijden aan academische werkzaamheden met enkel onregelmatige pauzes om een onbewaakte bagel te jatten misschien géén verstandige keuze was.

Ze was zich er terdege van bewust, en toch maakte ze zich er niet druk om. Of misschien ook wel, een klein beetje, maar daar zat ze verder niet zo mee. Het was iets anders wat haar ervan weerhield om zich onder te dompelen in de beruchtste en meest slopende kring van de hel (oftewel: een promotietraject). Althans wat haar ervan had weerhouden, totdat ze werd uitgenodigd om te komen solliciteren naar een promotieplaats op de faculteit Biologie van Stanford en daar De Gozer was tegengekomen. De Gozer wiens naam ze nooit te weten was gekomen. De Gozer die ze tegen het lijf was gelopen nadat ze nietsziend de eerste de beste toiletten binnen was gestrompeld.

De Gozer die aan haar vroeg: ‘Puur uit nieuwsgierigheid, maar is er een specifieke reden waarom je staat te huilen in mijn toilet?’

Olive piepte. Ze probeerde door de tranen heen haar ogen open te doen en kreeg dit maar ternauwernood voor elkaar. Haar hele gezichtsveld was wazig. Ze zag alleen waterige contouren: een lange gedaante, donker haar, zwarte kleding en... ja. Dat was het wel. ‘Ik... Zijn dit de damestoiletten?’ stamelde ze.

Een pauze. Stilte. En toen: ‘Nope.’ Zijn stem was diep. Zo diep. Echt diep. Drómerig diep.

‘Zeker weten?’

‘Ja.’

‘Echt?’

‘Best wel, want dit is het toilet dat bij mijn lab hoort.’

Tja. Daar kon ze niets tegen inbrengen. ‘Het spijt me heel erg. Moet je...’ Ze gebaarde naar het wc-hokje, of waar ze dacht dat de wc-hokjes waren. Haar ogen prikten, en ze moest ze stijf dichtknijpen om het brandende gevoel te temperen. Ze probeerde haar wangen af te vegen met haar mouw, maar de stof van haar wikkellijurk was goedkoop en flodderig, niet half zo absorberend als echte katoen. O, de geneugten van in armoede leven.

‘Ik hoef alleen maar dit reagens door de afvoer te spoelen,’ zei hij.

Ze hoorde hem echter niet bewegen. Misschien omdat ze de toegang tot de wastafel blokkeerde. Of misschien omdat hij Olive maar raar vond en overwoog om de campuspolitie op haar af te sturen. Dat zou haar promotiedromen wreed in de kiem smoren, toch?

‘We gebruiken dit niet als toilet, maar alleen om afval weg te gooien en apparatuur te wassen.’

‘O, sorry. Ik dacht...’ Niet na. Ze had weer eens niet nagedacht, zoals haar gewoonte en haar kruis was.

‘Gaat het wel?’

Hij moest echt heel lang zijn. Zijn stem klonk alsof hij van drie meter boven haar kwam. ‘Ja, hoor. Hoezo?’

‘Omdat je staat te huilen. In mijn toilet.’

‘Ik huil niet, hoor. Nou ja, soort van misschien, maar het zijn alleen maar tranen, weet je wel?’

‘Nee, dat weet ik niet.’

Ze zuchtte en liet zich tegen de betegelde muur zakken. ‘Het komt door mijn contactlenzen. Ze zijn al een tijdje over datum en ze waren sowieso al niet bepaald fantastisch. Ik kreeg er last van mijn ogen van. Ik heb ze uitgedaan, maar...’ Ze haalde haar schouders op. Hopelijk in zijn richting. ‘Het duurt even voordat het beter wordt.’

‘Je hebt verlopen contactlenzen ingebracht?’ Hij klonk alsof hij zich persoonlijk beledigd voelde.

‘Maar een klein beetje verlopen.’

‘Wat is “een klein beetje”?’

‘Ik weet niet. Een paar jaar?’

‘Wát?’ Zijn medeklinkers waren scherp en precies. Bondig. Prettig.

‘Hooguit twee, denk ik.’

‘Twee jáár?’

‘Dat geeft niks. Houdbaarheidsdata zijn voor watjes.’ Een scherp geluid, een soort snuiven.

‘Houdbaarheidsdata zijn er om te zorgen dat ik je niet huilend aantref in de hoek van mijn toilet.’

Tenzij deze gast meneer Stanford in eigen persoon was, moest hij echt ophouden met het zijn toilet noemen. ‘Het komt wel goed.’ Ze wuifde met een hand. Als haar ogen niet in brand hadden gestaan, zou ze ermee hebben gerold. ‘Het branden duurt meestal maar een paar minuten.’

‘Je bedoelt dat je dit wel vaker doet?’

Ze fronste. ‘Wat doe ik wel vaker?’

‘Verlopen contactlenzen dragen.’

‘Natuurlijk. Lenzen zijn niet goedkoop.’

‘Ogen ook niet.’

Hm. Goed punt. ‘Zeg, kennen wij elkaar? Misschien van gisteravond, van het rekruteringsdiner met toekomstige promovendi?’

‘Nee.’

‘Was je er niet bij?’

‘Niet echt mijn ding.’

‘Maar het gratis eten dan?’

‘Het geleuter over koetjes en kalfjes niet waard.’

Misschien deed hij aan de lijn of zo, want welke promovendus zei nou zoiets? En Olive wist zéker dat hij een promovendus was – dat was zo klaar als een klontje, met die hooghartige, neerbuigende toon van hem. Alle promovendi waren zo: ze dachten dat ze beter waren dan de rest van de wereld, puur omdat ze het dubieuze privilege bezaten om fruitvliegjes te mogen afslachten in naam van de wetenschap à negentig cent per uur. In de meedogenloze, duistere hel die de academische wereld was, waren promovendi het laagste van het laagste, en daarom moesten ze zichzelf ervan overtuigen dat ze de besten waren. Olive was geen klinisch psycholoog, maar het leek een tamelijk standaard verdedigingsmechanisme.

‘Ben je hier om te solliciteren naar een promotieplaats?’ vroeg hij.

‘Jep. Voor het biologiecohort van volgend jaar.’ Haar ogen brandden echt verschrikkelijk. ‘En jij?’ vroeg ze, haar handpalmen in haar ogen drukkend.

‘Ik?’

‘Hoelang zit jij hier al?’

‘Hier?’ Een korte stilte. ‘Zes jaar. Om en nabij.’

‘O. Ga je binnenkort promoveren, dan?’

‘Ik...’

Ze registreerde zijn aarzeling en voelde zich onmiddellijk schuldig. ‘Hé, je hoeft het me niet te vertellen. Regel nummer één van een promotietraject: andere promovendi niet vragen naar hun promotietijdpad.’

Een seconde stilte. En toen nog een. ‘Precies.’

‘Sorry.’ Ze wilde dat ze hem kon zien. Sociale interactie was sowieso al lastig genoeg; het laatste waar ze op zat te wachten, was nog minder signalen om op af te gaan. ‘Het was niet mijn bedoeling om te klinken als je ouders met Thanksgiving.’

Hij lachte zachtjes. ‘Dat gaat je toch nooit lukken.’

‘O.’ Ze glimlachte. ‘Vervelende ouders?’

‘En nog vervelender Thanksgivings.’

‘Eigen schuld, dikke bult. Hadden jullie Amerikanen maar niet uit de Commonwealth moeten stappen.’ Ze stak een hand uit in de richting waar ze hem vermoedde. ‘Ik ben Olive, trouwens. Olijffe, zeg maar.’ Ze begon zich al af te vragen of ze zich zojuist had voorgesteld aan de zwanenhals toen ze hem een stap dichterbij hoorde komen. De hand die zich om de hare sloot, was droog en warm en zo groot dat hij haar hele vuist had kunnen omvatten. Alles aan hem moest wel reusachtig zijn. Lengte, vingers, stem. Het was niet geheel onplezierig.

‘Ben je niet Amerikaans?’ vroeg hij.

‘Canadees. Hoor eens, als je toevallig iemand spreekt die in de toelatingscommissie zit, zou je dan zo vriendelijk willen zijn om mijn lenzenincident te verzwijgen? Anders kom ik misschien nog over als een ondermaatse kandidaat.’

‘Zou je denken?’ vroeg hij droog.

Als ze ertoe in staat was geweest, zou ze hem een boze blik hebben toegeworpen. Maar misschien slaagde ze daar evengoed vrij aardig in, want hij lachte; het was niet meer dan een soort snuiven, maar Olive hoorde het toch. En ze vond het eigenlijk wel leuk.

Hij liet haar los en ze beseftte dat ze zijn hand beetgeklemd had gehouden. Oeps.

‘Ben je van plan om te tekenen?’ vroeg hij.

Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien krijg ik wel geen aanbod.’ Maar het had enorm geklikt tussen haar en de professor bij wie ze op sollicitatiegesprek was geweest, dr. Aslan. Olive had veel minder gestotterd en gestameld dan normaal. Bovendien waren haar cijfers bijna perfect. Soms kwam het goed van pas dat ze geen sociaal leven had.

‘Ben je dan van plan om te tekenen als je een aanbod krijgt?’

Ze zou wel gek zijn om het niet te doen. Dit was Stanford, per

slot van rekening, een van de allerbeste biologiefaculteiten. Althans, dat was wat Olive zichzelf steeds had wijsgemaakt om de angstaanjagende waarheid te verhullen, namelijk dat ze eerlijk gezegd zo haar twijfels had over dit hele promotiegebeuren. 'Ik... misschien. Ik moet zeggen dat de grens tussen uitstekende carrièrekeuze en fatale vergissing in het leven een beetje wazig begint te worden.'

'Je lijkt te neigen naar fatale vergissing.' Hij klonk alsof hij glimlachte.

'Nee. Nou ja... Ik ben gewoon...'

'Je bent gewoon...?'

Ze beet op haar lip. 'Wat nou als ik niet goed genoeg ben?' flapte ze eruit. Waarom, waaróm, stond ze hier in godsnaam de diepste en heimelijkste angsten in haar hazenhart prijs te geven aan deze willekeurige gozer in de toiletten? En wat had het überhaupt voor zin? Telkens wanneer ze haar twijfels uitte tegenover vrienden en bekenden, kwamen ze allemaal automatisch met dezelfde afgezaagde, nietszeggende, bemoedigende woorden. *Het komt wel goed. Je kunt het. Ik heb alle vertrouwen in je.* Deze gozer ging geheid hetzelfde doen. Daar kon je op wachten. Elk moment nu. Elke seconde...

'Waaróm wil je het doen?'

Eh? 'Wat... doen?'

'Promoveren. Wat is je reden?'

Olive schraapte haar keel. 'Ik heb altijd een onderzoekende geest gehad en een promotietraject is de ideale omgeving om die te voeden. Ik zal belangrijke, overdraagbare vaardigheden opdoen –'

Hij snoof.

Ze fronste. 'Wat?'

'Niet het zinnetje dat je hebt gevonden in een boekje om je voor te bereiden op de sollicitatieprocedure. Waarom wil jij promoveren?'

'Het is echt zo,' hield ze vol, ietwat flauwtjes. 'Ik wil mijn onderzoeksvaardigheden aanscherpen –'

'Is het omdat je niet weet wat je anders moet doen?'

'Nee.'

‘Omdat je geen functie hebt weten te bemachtigen in het bedrijfsleven?’

‘Nee, ik heb niet eens gesolliciteerd in het bedrijfsleven.’

‘Aha.’ Hij bewoog, een grote, wazige gedaante die naast haar kwam staan om iets door de afvoer te spoelen.

Olive rook een vleugje eugenol en wasmiddel en friskewassen mannenhuid. Een merkwaardig prettige combinatie. ‘Ik heb meer vrijheid nodig dan het bedrijfsleven me kan bieden.’

‘In de academische wereld zul je ook niet veel vrijheid hebben.’ Zijn stem was dichterbij, alsof hij nog geen stap terug had gedaan. ‘Je zult je werk moeten financieren met krankzinnig competitieve onderzoeksbeurzen. Je zou meer geld verdienen met een baan van negen tot vijf, die zich bovendien laat combineren met het concept van iets wat ze weekend noemen.’

Olive fronste diep. ‘Probeer je me soms zover te krijgen dat ik mijn aanbod afwijs? Is dit een soort campagne tegen dragers van verlopen contactlenzen?’

‘Welnee.’

Ze kon zijn glimlach horen.

‘Ik vertrouw er maar gewoon op dat het een onfortuinlijk incident was.’

‘Ik draag ze áltijd en ze geven bijna nooit –’

‘In een lange reeks onfortuinlijke incidenten, kennelijk.’ Hij zuchtte. ‘Hoor eens, ik heb geen flauw idee of je goed genoeg bent, maar dat is niet de vraag die je jezelf zou moeten stellen. De academische wereld is heel weinig waar voor heel veel geld. Waar het om gaat, is of je réden om er te willen zijn goed genoeg is. Dus waarom promoveren, Olive?’

Ze dacht erover na, en ze dacht nog wat langer na, en toen nóg wat langer. Uiteindelijk gaf ze antwoord, haar woorden met zorg kiezend. ‘Ik heb een vraag. Een specifieke onderzoeksvraag. Iets wat ik wil uitzoeken.’ Ziezo. Het was eruit. Dit was het antwoord. ‘Iets waarvan ik vrees dat niemand anders het zal ontdekken als ik het niet doe.’

‘Een vraag?’

Ze voelde de lucht bewegen en beseftte dat hij nu tegen de wastafel geleund stond. ‘Ja.’ Haar mond voelde droog. ‘Iets wat belangrijk voor me is. En... ik kan er niet op vertrouwen dat iemand anders het gaat doen. Want dat is tot nu toe nog niet gebeurd. Want...’ *Want er is iets akelig gebeurd. Want ik wil mijn steentje bijdragen zodat het niet wéér gebeurt.* Heftige gedachten om te hebben in het bijzijn van een vreemde, in de duisternis van haar gesloten oogleden. Dus ze wrikte ze open. Haar zicht was nog steeds wazig, maar het brandende gevoel was bijna helemaal verdwenen. De Gozer stond haar aan te kijken. Onscherp langs de randen misschien, maar ontzettend aanwezig, geduldig wachtend tot ze verder zou praten. ‘Het is belangrijk voor me,’ herhaalde ze. ‘Het onderzoek dat ik graag wil doen.’ Olive was drieëntwintig en alleen op de wereld. Ze wilde geen weekenden of een fatsoenlijk salaris. Ze wilde teruggaan in de tijd. Ze wilde minder alleen zijn. Maar aangezien dat onmogelijk was, zou ze genoeg nemen met repareren wat ze kon.

Hij knikte, maar zei niets terwijl hij zich oprichtte en een paar stappen deed in de richting van de deur. Duidelijk van plan om te vertrekken.

‘Is mijn reden goed genoeg om aan een promotietraject te beginnen?’ riep ze hem achterna, en tot haar afgrijzen klonk er een hunkering naar goedkeuring door in haar stem. Het was heel goed mogelijk dat ze momenteel een soort existentiële crisis doormaakte.

Hij bleef staan en keek naar haar om. ‘Het is de allerbeste reden.’ Ze had het idee dat hij glimlachte. Of iets wat erop leek.

‘Succes met je sollicitatiegesprek, Olive.’

‘Dank je.’

Hij was al bijna de deur uit.

‘Misschien zie ik je volgend jaar wel,’ ratelde ze enigszins blozend. ‘Als ik word toegelaten. En als jij nog niet bent gepromoveerd.’

‘Misschien,’ hoorde ze hem zeggen.

Met die woorden was De Gozer verdwenen. En Olive wist niet eens hoe hij heette. Maar toen de faculteit Biologie van Stanford haar een paar weken later een aanbod deed, aanvaardde ze het. Zonder aarzelen.

1

♥ **HYPOTHESE:** *Wanneer ik de keuze heb tussen A (een ietwat ongemakkelijke situatie) en B (een gigantische bak ellende met rampzalige gevolgen), kies ik onvermijdelijk voor B.*

Twee jaar en elf maanden later

Alles goed en wel, maar de man leek niet al te veel bezwaar te hebben tegen de kus, dacht Olive bij zichzelf. Hij had alleen even een moment nodig om zich erop in te stellen – geheel begrijpelijk, gezien de plotselinge omstandigheden. Het waren ongemakkelijke, onaangename, ietwat pijnlijke seconden waarin Olive haar lippen tegen de zijne perste en zich tegelijkertijd zo hoog oprichtte als haar tenen toelieten om haar mond op gelijke hoogte te houden met zijn gezicht. Moest hij nou echt zo lang zijn? De kus moest eruit hebben gezien als een soort onhandige kopstoot en ze begon te vrezen dat ze door de mand zou vallen. Haar vriendin Anh, die ze een paar seconden geleden in haar richting had zien lopen, zou dit zien en in één oogopslag weten dat Olive en Kusman onmogelijk twee mensen op een date konden zijn.

Toen ging dat tergend trage moment voorbij en werd de kus... anders. De man ademde scherp in en kantelde zijn hoofd een heel klein beetje, zodat Olive zich iets minder voelde als een doodshoofdaapje dat in een apenbroodboom klom, en zijn handen – die groot en aangenaam warm waren in de airconditioning in de hal – sloten

zich om haar middel. Ze gleden een paar centimeter omhoog, waar ze Olives ribbenkast omsloten en haar tegen hem aan hielden. Niet te dichtbij en niet te ver weg. Precies goed.

Het was meer een langgerekt kusje dan iets anders, maar het was heel fijn, en gedurende een paar seconden vergat Olive een groot aantal dingen, zoals het feit dat ze tegen een willekeurige onbekende vent aan geperst stond. Dat ze amper de tijd had gehad om ‘Mag ik u alstublieft kussen?’ tegen hem te fluisteren voordat ze haar lippen op de zijne had gedrukt. Dat wat haar er aanvankelijk toe had aangezet om deze hele vertoning op te voeren de hoop was dat ze Anh, haar beste vriendin van de hele wereld, voor de gek zou kunnen houden.

Maar dat is nu eenmaal wat een goede kus doet: daarvan vergeet je als vrouw eventjes alles om je heen. Olive voelde dat ze versmolt met een brede, solide borstkas die geen millimeter meegaf. Haar handen gleden van een geprononceerde kaak naar verrassend dik en zacht haar en toen... toen hoorde ze zichzelf zuchten, alsof ze nu al buiten adem was, en dat was het moment waarop het in één klap tot haar doordrong, het besef dat... Nee. Nee.

Nope, nope, née.

Ze hoorde hier niet van te genieten. Willekeurige gozer en alles. Olive hapte naar adem en duwde zich van hem af, terwijl ze als een bezetene om zich heen speurde naar Anh. Haar vriendin was nergens te bekennen in de blauwige gloed die er om elf uur 's avonds heerste in de hal van de faculteit Biologie. Vreemd. Olive wist zeker dat ze haar een paar seconden geleden had zien lopen.

Kusman, daarentegen, stond pal voor haar. Zijn mond stond een beetje open, zijn borst bewoog op en neer, en in zijn ogen flakkerde een vreemd licht. En op dat moment begon het tot haar door te dringen, de enormiteit van wat ze zojuist had gedaan. Van wíe ze zojuist had...

Ze was dood.

Ze. Was. Zó. Dood.

Want dr. Adam Carlsen was een eikel, dat wist iedereen.

Dit feit op zich was niet zo opmerkelijk, want elke academische positie boven het niveau van promovendus (Olives niveau, helaas) vergde een zekere graad van eikeligheid om er langdurig te kunnen blijven zitten, met de vaste aanstellingen helemaal bovenaan de eikelpiramide. Doctor Carlsen was echter een extreem geval. Althans, als je de geruchten moest geloven.

Hij was de reden waarom Olives flatgenoot Malcolm twee onderzoeksprojecten volledig had moeten schrappen en waarschijnlijk noodgedwongen een heel jaar later zou promoveren; degene die ervoor had gezorgd dat Jeremy over zijn nek was gegaan van de stress voor zijn kwalificerend examen; de enige boosdoener voor het feit dat de helft van de promovendi op de faculteit zich genoodzaakt zag om de verdediging van hun proefschrift uit te stellen. Joe, die in Olives cohort had gezeten en haar elke donderdagavond had meegenomen naar Europese films met onscherpe beelden en microscopisch kleine ondertitels, was onderzoeksassistent geweest in Carlens lab, maar hij had na zes maanden besloten om er de brui aan te geven vanwege ‘redenen’. Dat was waarschijnlijk maar beter ook, want het merendeel van Carlens resterende onderzoekers in opleiding had permanent bibberhanden en zag er vaak uit alsof ze al een jaar niet geslapen hadden.

Doctor Carlsen mocht dan een jonge academische rockster en een wonderkind op het gebied van de biologie zijn, hij was ook gemeen en overdreven kritisch, en uit de manier waarop hij sprak en zijn manier van doen bleek duidelijk dat hij van mening was dat hij de enige was die degelijke wetenschap bedreef op de faculteit Biologie van Stanford. Op de hele wereld, waarschijnlijk. Hij stond bekend als een humeurige, irritante, angstaanjagende lul.

En Olive had hem zojuist gezoend.

Ze wist niet precies hoelang de stilte aanhield, alleen dat hij degene was die de stilte verbrak. Hij stond voor Olive, belachelijk intimiderend met zijn donkere ogen en zijn nog donkerder haar, en staarde op haar neer vanaf wie weet hoeveel centimeter boven de gemiddelde

lengte van één meter tweeëntachtig – hij moest wel meer dan vijftien centimeter langer zijn dan zij. Hij fronste chagrijnig, een gezichtsuitdrukking die ze herkende van de keren dat ze hem een seminar op de faculteit had zien bijwonen, een blik die meestal voorafging aan het opsteken van zijn hand om op een of andere zogenaamd ernstige tekortkoming te wijzen in het werk van de spreker.

Adam Carlsen. Verwoester van onderzoekscarrières, had Olive haar promotor een keer horen zeggen.

Niks aan de hand. Het komt goed. Het komt helemaal goed. Ze zou gewoon doen alsof er niets was gebeurd, beleefd naar hem knikken en zich stillletjes uit de voeten maken. *Jep, strak plan.*

‘Heb je... Heb je me nou net gekust?’ Hij klonk in verwarring gebracht en misschien ook een tikkeltje buiten adem.

Zijn lippen waren vol en zacht en... Godallemachtig. Gekust. Het was echt uitgesloten dat Olive ongestraft zou kunnen ontkennen wat ze had gedaan. Maar toch, het was het proberen waard. ‘Nee, hoor.’

Verrassend genoeg leek het te werken.

‘Ah. Oké, dan.’ Carlsen knikte en draaide zich om, met een vaag gedesoriënteerde blik in zijn ogen. Hij deed een paar stappen de gang in, tot hij bij het drinkwaterfonteinje was – misschien was hij daar sowieso naar op weg geweest.

Olive begon te geloven dat ze misschien daadwerkelijk vrijuit zou gaan.

Maar toen bleef hij staan en draaide hij zich met een sceptische blik naar haar om.

‘Zeker weten?’

Verdomme. ‘Ik...’ Ze begroef haar gezicht in haar handen. ‘Het is niet wat het lijkt.’

‘Oké. Ik... Oké,’ herhaalde hij langzaam. Zijn stem was diep en zacht, en het klonk verdacht veel alsof hij op weg was om boos te worden. Alsof hij misschien al boos wás. ‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’

Er was geen simpele manier om dit uit te leggen. Ieder normaal

mens zou Olives situatie eigenaardig hebben gevonden, maar Adam Carlsen, die empathie overduidelijk beschouwde als een programmeerfout in plaats van een menselijke eigenschap, zou het nooit begrijpen. Ze liet haar handen langs haar lichaam vallen en haalde diep adem. 'Ik... Hoor eens, ik wil niet onbeschoft zijn, maar dit gaat u werkelijk niets aan.'

Hij staaarde haar een ogenblik aan en knikte toen. 'Ja. Natuurlijk.' Hij begon kennelijk weer een beetje tot zichzelf te komen, want hij klonk niet meer zo verbaasd en zijn toon was weer normaal: droog. Laconiek. 'Dan ga ik maar gewoon terug naar mijn kantoor om alvast een begin te maken met mijn SGG-melding.'

Olive ademde opgelucht uit. 'Ja. Dat zou fantastisch zijn, want... Wacht even. Uw wat?'

Hij hield zijn hoofd scheef. 'SGG staat voor seksueel grensoverschrijdend gedrag en er is een wet die -'

'Ik weet wat SGG is.'

'Aha. Dus je hebt willens en wetens gekozen voor grensoverschrijdend gedrag.'

'Ik... Wat? Nee. Nee, dat heb ik niet!'

Hij haalde zijn schouders op. 'Dan heb ik me zeker vergist. Dan was het zeker iemand anders die me heeft aangerand.'

'Aangerand... Ik heb u niet aangerand.'

'Je hebt me wel degelijk gekust.'

'Maar niet écht.'

'Zonder je er eerst van te verzekeren of ik dat wel wilde.'

'Ik heb gevraagd of ik u mocht kussen!'

'En vervolgens heb je me gekust zonder mijn antwoord af te wachten.'

'Wat? U zei ja.'

'Pardon?'

Ze fronste. 'Ik vroeg of ik u mocht kussen en u zei ja.'

'Dat is onjuist. Je vroeg of je me mocht kussen en ik snoof.'

'Ik weet vrij zeker dat ik u ja hoorde zeggen.'

Hij trok een wenkbrauw op.

Een paar ogenblikken lang stond Olive zichzelf toe om te dagdromen over iemand verdrinken. Doctor Carlsen. Zichzelf. Beide opties leken haar geweldig. ‘Hoor eens, het spijt me heel erg. Het was een rare situatie. Kunnen we gewoon vergeten dat dit is gebeurd?’

Hij nam haar een lang ogenblik op, zijn hoekige gelaatstrekken ernstig en nog iets anders, iets wat ze niet zo goed kon ontcijferen omdat ze het te druk had met nog een keer registreren hoe verrekte lang en breed hij was. Echt gigantisch. Olive was altijd tenger geweest, net niet té slank, maar een meisje van één meter tweeënzeventig voelde zich zelden ondermaats. Althans, tot ze ineens naast Adam Carlsen stond. Ze had uiteraard wel geweten dat hij lang was, want ze had hem vaak genoeg op de faculteit gezien of over de campus zien lopen, of samen met hem in de lift gestaan, maar er was nooit interactie geweest tussen hen. Ze hadden nog nooit zo dicht bij elkaar gestaan.

Behalve een seconde geleden, Olive. Toen je praktisch je tong in zijn...

‘Gaat het wel goed met je?’ Hij klonk bijna bezorgd.

‘Wat? Ja. Ja, hoor.’

‘Want,’ vervolgde hij kalmjes, ‘midden in de nacht een wildvreemde kussen in een wetenschappelijk lab zou er misschien op kunnen wijzen dat het niet zo goed met je gaat.’

‘Jawel, hoor.’

Carlsen knikte nadenkend. ‘Uitstekend. Dan kun je ergens in de komende paar dagen een mailtje verwachten.’ Hij begon langs haar heen te lopen.

Olive draaide zich om en riep hem achterna: ‘U hebt niet eens gevraagd hoe ik heet!’

‘Dat is vast niet zo moeilijk te achterhalen, want je moet je pasje hebben gebruikt om buiten werkuren toegang te krijgen tot de laboratoria. Een prettige avond nog.’

‘Wacht!’ Ze leunde naar voren en hield hem tegen met een hand op zijn pols. Hij stond onmiddellijk stil, al was het overduidelijk dat

het hem geen enkele moeite zou kosten om zichzelf te bevrijden, en staarde nadrukkelijk naar de plek waar haar vingers zich om zijn huid hadden geklemd – pal onder een horloge dat waarschijnlijk haar halve jaarsalaris had gekost. Of haar hele jaarsalaris. Ze liet hem direct los en deed een stap naar achteren. ‘Sorry, het was niet mijn bedoeling om...’

‘De kus. Leg uit.’

Olive beet op haar onderlip. Ze had zich echt flink in de nesten gewerkt. Ze moest het hem nu wel vertellen. ‘Anh Pham.’ Ze keek om zich heen om te controleren of Anh er echt niet meer was. ‘Het meisje dat langsliep. Ze is promovendus op de faculteit Biologie.’

Carlsen liet op geen enkele manier blijken dat hij wist wie Anh was.

‘Anh heeft...’ Olive duwde een lok bruin haar achter haar oor. Hier werd het verhaal gênant. Gecompliceerd en een tikkeltje kinderachtig klinkend. ‘Ik had iets met een gozer van de faculteit. Jeremy Langley, hij heeft rood haar en werkt bij doctor... Doet er ook niet toe, we zijn een paar keer uit geweest, en toen heb ik hem meegenomen naar Anhs verjaardagsfeest, en het klikte zeg maar direct tussen hen en...’ Olive deed haar ogen dicht. Waarschijnlijk was dat geen goed idee, want nu zag ze de hele film aan de binnenkant van haar ogen. Van haar beste vriendin en haar date die hadden staan kletsen op die bowlingbaan alsof ze elkaar al hun hele leven kenden; de reeks gespreksonderwerpen die maar niet uitgeput raakte, het gelach, en toen, aan het eind van de avond, Jeremy’s blik die elke beweging van Anh volgde. Het was pijnlijk duidelijk geweest in wie hij geïnteresseerd was. Olive wuifde met een hand en deed een poging tot glimlachen. ‘Lang verhaal kort: nadat Jeremy en ik het hadden uitgemaakt, vroeg hij Anh mee uit. Ze heeft nee gezegd omdat... meiden onder elkaar zoiets niet doen en zo, maar ik kan merken dat ze hem écht leuk vindt. Ze wil me niet voor het hoofd stoten en hoewel ik al duizend keer tegen haar heb gezegd dat ik er geen enkele moeite mee heb, wil ze me maar niet geloven.’ *Om nog maar te zwijgen van het feit dat ik haar laatst*

aan onze vriend Malcolm heb horen opbiechten dat ze Jeremy helemaal te gek vindt, maar dat ze nooit verraad zou kunnen plegen jegens mij door met hem uit te gaan, en ze klonk zo mismoedig. Teleurgesteld en onzeker, totaal niet de stoere, sprankelende Anh die ik gewend ben. ‘Dus ik heb gewoon gelogen en tegen haar gezegd dat ik alweer aan het daten ben met iemand anders. Omdat ze een van mijn beste vriendinnen is en ik nog nooit heb meegemaakt dat ze een gozer zo leuk vindt en ik graag wil dat ze de goede dingen krijgt die ze verdient en ik zeker weet dat ze hetzelfde zou doen voor mij en...’ Olive beseftte dat ze stond te ratelen en dat het Carlsen allemaal geen bal interesseerde. Ze stopte met praten en slikte, al voelde haar mond droog. ‘Vanavond. Ik heb tegen haar gezegd dat ik vanavond een date had.’

‘Aha.’ Zijn gezichtsuitdrukking was ondoorgrondelijk.

‘Maar dat is niet zo. Dus ik had besloten om hier aan een experiment te komen werken, maar toen kwam Anh ook ineens opdagen. Ze had hier niet moeten zijn. Maar ze was er wel. En ze kwam deze kant uit. Dus ik raakte in paniek... Nou ja.’ Olive veegde met een hand over haar gezicht. ‘Ik dacht echt niet na.’

Carlsen zei niets, maar in zijn ogen stond duidelijk te lezen dat hij dacht: *dat moge duidelijk zijn.*

‘Ik wilde gewoon zorgen dat ze geloofde dat ik op een date was.’

Hij knikte. ‘Dus je kuste de eerste de beste persoon die je tegenkwam in de hal. Volkomen logisch.’

Olive kromp ineen. ‘Als je het zo bekijkt, was het misschien niet mijn beste moment.’

‘Misschien.’

‘Maar het was ook niet mijn slechtste! Ik weet vrijwel zeker dat Anh ons heeft gezien. Nu zal ze denken dat ik een date had met u en zal ze zich hopelijk vrij voelen om uit te gaan met Jeremy en...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hoor eens. Het spijt me echt heel erg van de kus.’

‘Is dat zo?’

‘Maak er alstublieft geen melding van. Ik dacht echt dat ik u

ja hoorde zeggen. Het was eerlijk waar niet mijn bedoeling om...’ Ineens drong de enormiteit van wat ze had gedaan in zijn volle omvang tot haar door. Ze had zojuist een willekeurige vent gekust, een vent die er toevallig ook nog om bekendstond dat hij het meest onaangename staffid was van de hele faculteit Biologie. Ze had zijn snúíven ten onrechte geïnterpreteerd als instemming, ze had hem in wezen besprongen in de hal, en nu stond hij haar aan te staren met die eigenaardige, nadenkende blik, lang en gefocust en dichtbij als hij was, en... *Shit*. Misschien kwam het doordat het zo laat op de avond was. Misschien kwam het doordat haar laatste kop koffie van zestien uur geleden dateerde. Misschien kwam het doordat Adam Carlsen op haar neer stond te kijken, met die blík. Ineens was de hele situatie haar gewoon te veel. ‘Eerlijk gezegd hebt u volkomen gelijk. En het spijt me heel erg. Als u zich op wat voor manier dan ook lastiggevallen hebt gevoeld door mij, moet u daar echt melding van maken, dat is niet meer dan rechtvaardig. Wat ik heb gedaan, is echt heel verschrikkelijk, ook al was het echt niet mijn bedoeling om... Niet dat mijn intenties ertoe doen; het gaat meer om uw perceptie van...’ *Shit, shit, shit*. ‘Dan ga ik nu maar, oké? Dank u wel en... het spijt me echt heel, héél erg.’ Olive draaide zich abrupt om en rende weg, de gang uit.

‘Olive,’ hoorde ze hem roepen. ‘Olive, wacht...’

Ze stond niet stil. Ze sprintte de trap af naar de begane grond en rende toen het gebouw uit en over de paden van de schaars verlichte campus van Stanford, waar ze een meisje passeerde dat haar hond aan het uitlaten was en een groep lachende studenten voor het bibliotheekgebouw. Ze bleef rennen tot ze voor de deur van haar appartement stond, waar ze enkel even stilstond om de deur open te maken. Vervolgens liep ze rechtstreeks naar haar eigen kamer, in de hoop haar flatgenoot en de eventuele scharrel die hij vanavond weer mee naar huis had genomen te kunnen ontlopen.

Pas toen ze op haar bed neerplofte, starend naar de glow-in-the-darksterren die ze op haar plafond had gelijmd, besepte ze dat ze was

vergeten om even bij haar labmuizen te kijken. Bovendien had ze haar laptop op haar werkbank laten staan, lag haar trui nog ergens te slingeren in het lab en was ze totaal vergeten om langs de winkel te gaan en de koffie te kopen die ze Malcolm had beloofd te zullen kopen voor morgenochtend. *Shit. Wat een rampzalige dag.*

Het kwam geen moment bij haar op dat doctor Adam Carlsen – een eikel, dat wist iedereen – haar bij haar naam had genoemd.

2

♥ **HYPOTHESE:** *Geruchten over mijn liefdesleven verspreiden zich met een snelheid die recht evenredig is met mijn verlangen om voornoemde geruchten geheim te houden.*

Olive Smith was een veelbelovende promovendus op een van de beste biologiefaculteiten van het land, eentje die ruim honderd promovendi en wat vaak voelde als wel een paar miljoen bachelorstudenten herbergde. Ze had geen idee wat het precieze aantal faculteitsleden was, maar afgaand op de brievenbussen in de kopieerruimte zou ze zeggen dat ‘te veel’ een veilige gok was. Daarom was haar redenering dat als ze in de twee jaren voorafgaand aan De Avond (het kus-incident was nog maar een paar dagen geleden, maar Olive wist nu al dat ze voor de rest van haar leven aan afgelopen vrijdag zou denken als De Avond) nooit eerder de pech had gehad om tot een interactie te komen met Adam Carlsen, het heel goed mogelijk was dat ze misschien wel zou weten te promoveren zonder zijn pad ooit een tweede keer te kruisen. Sterker nog, ze wist vrijwel zeker dat Adam Carlsen niet alleen geen flauw idee had wie ze was, maar dat hij ook geen enkel verlangen had om dat te achterhalen, en waarschijnlijk was hij het gebeurde ook alweer totaal vergeten. Tenzij ze zich gruwelijk vergiste, uiteraard, en hij toch een SGG-melding had gedaan. In dat geval vermoedde ze dat ze hem wél weer zou zien, wanneer ze schuldig pleitte tijdens de rechtszitting.

Olive redeneerde dat ze haar tijd kon verdoen met stressen over

juridische kosten of dat ze kon focussen op kwesties die dringender waren. Zoals de ongeveer vijfhonderd slides die ze moest voorbereiden voor het college neurobiologie dat ze volgens de planning voor student-assistenten moest geven in het eerste semester, dat over minder dan twee weken begon. Of het briefje dat Malcolm vanochtend had achtergelaten om haar te laten weten dat hij een kakkerlak had zien wegschieten onder het dressoir, ondanks het feit dat hun appartement al vol stond met vallen. Of de meest cruciale kwestie: het feit dat haar onderzoeksproject een kritiek punt had bereikt en dat ze dringend op zoek moest naar een groter en aanzienlijk rijker lab om haar experiment uit te voeren. Anders zou iets wat weleens een baanbrekende, klinisch relevante studie zou kunnen worden straks nog eindigen als een stapeltje kwijnende petrischaaltjes in de groentela van haar koelkast.

Olive klapte haar laptop open met de vage gedachte om te googelen op ‘organen die je kunt missen’ en ‘hoeveel contant geld voor deze organen’, maar ze raakte afgeleid door de twintig nieuwe e-mails die ze had gekregen in de tijd dat ze bezig was geweest met haar labdieren. Ze waren bijna uitsluitend afkomstig van rooftijdschriften en zogenaamde Nigeriaanse prinsen en er was één nieuwsbrief bij van een opsmukhandel waar ze zich zes jaar geleden voor had ingeschreven om een gratis lippenstift te krijgen. In haar haast om verder te gaan met haar experimenten markeerde Olive ze snel als gelezen, maar toen zag ze dat één bericht daadwerkelijk een antwoord was op iets wat ze had gestuurd. Een antwoord van... *Sodeknetter*. *Sodeknetter*. Ze klikte het zo hard aan dat ze bijna haar wijsvinger verstuikte.

Vandaag, 15.15 uur

VAN: Tom-Benton@harvard.edu

AAN: Olive-Smith@stanford.edu

ONDERWERP: Re: Screeningsproject alvleesklierkanker

Olive,

Je project klinkt goed. Ik ben over een week of twee op Stanford.
Zullen we dan even babbelen?

Groet,

TB

Tom Benton, Ph.D.

universitair hoofddocent

faculteit Biologische Wetenschappen, Harvard University

Haar hart sloeg een slag over. Daarna begon het te galopperen. Toen minderde het vaart tot het niet meer was dan kruipen. En vervolgens voelde ze haar bloed kloppen in haar oogleden, wat niet gezond kon zijn, maar... *Yes. Yés!* Ze had een gegadigde. Bijna. Waarschijnlijk? Misschien. Absoluut misschien. Tom Benton had 'goed' gezegd. Hij had gezegd dat het 'goed' klonk. Dat moest wel een 'goed' teken zijn, toch? Fronsend scrolde ze omlaag om de e-mail die ze hem een paar weken daarvoor had gestuurd nog eens door te lezen.

7 juli, 8.19 uur

VAN: Olive-Smith@stanford.edu

AAN: Tom-Benton@harvard.edu

ONDERWERP: Screeningsproject alvleesklierkanker

Doctor Benton,

Mijn naam is Olive Smith en ik ben promovendus op de faculteit Biologie van Stanford University. Mijn onderzoek richt zich op alvleesklierkanker, en specifiek op het vinden van non-invasieve, betaalbare middelen voor opsporing die zouden kunnen leiden tot vroegtijdige behandeling en die het overlevingspercentage zouden kunnen vergroten. Ik werk momenteel aan biomarkers in het bloed, met veelbelovende resultaten. (U kunt het werk uit mijn

voorbereidende onderzoeksfase teruglezen in de peer-reviewed paper die ik heb bijgesloten. Ik heb bovendien recentere, ongepubliceerde bevindingen ingediend voor het congres van de Society for Biological Discovery van dit jaar; het is nog afwachten of mijn inzending wordt geaccepteerd, maar zie het bijgesloten abstract.) De volgende stap zou bestaan uit het uitvoeren van aanvullend onderzoek om vast te stellen of mijn testkit haalbaar is. Helaas beschikt mijn huidige lab (dat van doctor Aysegul Aslan, die over twee jaar met pensioen gaat) niet over de financiële middelen of de apparatuur om mijn onderzoek te kunnen voortzetten. Ze moedigt me aan om een groter kankerlaboratorium te vinden waar ik het volgende academische jaar zou kunnen doorbrengen om de data te verzamelen die ik nodig heb. Daarna zou ik terugkeren naar Stanford om de data te analyseren en uit te schrijven. Ik ben een groot fan van het werk dat u hebt gepubliceerd rondom alvleesklierkanker en ik vroeg me af of er misschien een mogelijkheid zou bestaan om mijn werk uit te voeren in uw lab op Harvard. Indien u geïnteresseerd bent, wil ik met alle plezier wat uitvoeriger over mijn project vertellen.

Met vriendelijke groet,
Olive

Olive Smith
promovendus
faculteit Biologie, Stanford University

Als Tom Benton, befaamd kankeronderzoeker, naar Stanford kwam en Olive tien minuten van zijn tijd gunde, zou ze hem ervan kunnen overtuigen om haar uit de brand te helpen met haar onderzoek!

Nou ja... misschien.

Olive was veel beter in daadwerkelijk onderzoek dóén dan in het belang ervan aan anderen verkopen. Wetenschapscommunicatie en

spreken in het openbaar, in welke vorm dan ook, waren onmiskenbaar haar grote zwaktes. Maar ze had nu de kans om aan Benton te laten zien hoe veelbelovend haar resultaten waren. Ze zou de klinische voordelen van haar werk op een rijtje kunnen zetten en ze zou kunnen uitleggen hoe weinig ze maar nodig had om van haar project een doorslaand succes te maken. Het enige wat ze nodig had, was een rustige werkbank in een hoekje van zijn lab, een paar honderd van zijn labmuizen en onbeperkte toegang tot zijn elektronenmicroscop van twintig miljoen dollar. Benton zou niet eens merken dat ze er was.

Olive ging op weg naar de kantine en was in gedachten alvast een bezielde betoog aan het schrijven over haar bereidheid om uitsluitend 's nachts gebruik te maken van zijn faciliteiten en om haar zuurstofconsumptie te beperken tot minder dan vijf ademhalingen per minuut. Ze schonk een kop oude koffie voor zichzelf in, en toen ze zich omdraaide, bleek er een boos uitziend iemand pal achter haar te staan. Ze schrok zo hevig dat ze zich bijna verbrandde. 'Jezus!' Ze greep naar haar borst, haalde diep adem en klemde haar Scooby-Doo-mok nog steviger vast. 'Anh. Ik schrik me dood.'

'Olive.'

Het was een slecht teken. Anh noemde haar nooit Olive, nooit, behalve wanneer ze haar berispte omdat ze haar nagels tot op de nagelriemen zat af te bijten of omdat ze vitaminegummies at als avondmaaltijd.

'Hé! Hoe was je...'

'Die ene avond.'

Verdomme. '... weekend?'

'Doctor Carlsen.'

Verdomme, verdomme, verdomme. 'Wat is er met hem?'

'Ik heb jullie samen gezien.'

'O. Serieus?' Olives verbazing klonk pijnlijk gespeeld, zelfs in haar eigen oren. Misschien had ze zich op de middelbare school moeten opgeven voor de toneelclub in plaats van mee te doen met elke sport die er was.

‘Ja. Hier op de faculteit.’

‘O. Cool. Eh, ik heb jou niet gezien, anders had ik wel gegroet.’

Anh fronste. ‘Ol. Ik heb je gezien. Ik heb je gezien met Carlsen. Je weet dat ik je heb gezien, en ik weet dat jij weet dat ik je heb gezien, want sindsdien ontloop je me.’

‘Niet waar.’

Anh keek haar aan met haar geduchte lul-niet-blik. Waarschijnlijk was dat ook de blik die ze gebruikte als praeses van de studentensenaat, als voorzitter van de Stanford Women in Science Association, als hoofd communicatie van de Organization of ВІРОС Scientists. Er was geen gevecht dat Anh niet kon winnen. Ze was angstaanjagend en ontembaar, en Olive vond dat fantastisch aan haar – maar nu even niet.

‘Je hebt de afgelopen twee dagen geen van mijn berichten beantwoord. Meestal appen we elkaar elk uur.’

Inderdaad. Meerdere keren. Olive hevelde de mok over naar haar linkerhand, louter om wat tijd te rekken. ‘Ik heb... het druk gehad?’

‘Druk?’ Anhs wenkbrauw schoot omhoog. ‘Druk met Carlsen zoenen?’

‘O. O, dát. Dat was gewoon...’

Anh knikte, als om haar aan te moedigen om de zin af te maken. Toen duidelijk werd dat Olive dat niet kon, vervolgde Anh voor haar. ‘Dat was – sorry hoor, Ol –, maar dat was de meest bizarre kus die ik ooit heb gezien.’

Kalm. Kalm blijven. Ze weet het niet. Ze kan het niet weten. ‘Dat betwijfel ik,’ bracht Olive er zwakjes tegen in. ‘Neem nou die Spiderman-kus ondersteboven. Die was bizarder dan...’

‘Ol, je zei dat je een date had die avond. Je bent toch niet met Carlsen aan het daten?’ Ze trok een vies gezicht.

Het zou zo makkelijk zijn geweest om gewoon de waarheid op te biechten. Sinds ze aan hun promotietraject waren begonnen, hadden Anh en Olive al massa’s oerstomme dingen gedaan, gezamenlijk en

los van elkaar; de keer dat Olive in paniek was geraakt en niemand minder dan Adam Carlsen had gezoend zou er één van kunnen worden, eentje waar ze om zouden lachen tijdens hun wekelijks bier-en-s'mores-avondjes.

Of niet. Als Olive nu toegaf dat ze had gelogen, bestond er een kans dat Anh haar misschien nooit meer zou vertrouwen. Of dat ze nooit met Jeremy zou uitgaan. En hoewel Olive een beetje misselijk werd bij het idee van haar beste vriendin die datete met haar ex, werd ze van de gedachte dat voornoemde beste vriendin allesbehalve gelukkig was nog veel misselijker.

De situatie was deprimerend simpel: Olive was alleen op de wereld. Dat was al heel lang zo, al sinds de middelbare school. Ze had zichzelf aangeleerd om het niet al te groot te maken; ze wist zeker dat er heel veel mensen waren die alleen op de wereld waren en zich genoodzaakt zagen om verzonden namen en telefoonnummers in te vullen op formulieren voor contactpersonen in noodgevallen. Tijdens haar studie en haar master was focussen op wetenschap en onderzoek haar manier geweest om ermee om te gaan, en ze was volkomen bereid geweest om de rest van haar leven afgezonderd in een lab door te brengen met weinig meer dan een bekeerglas en een handvol pipetten als haar trouwe metgezellen, totdat... Anh.

In zekere zin was het liefde op het eerste gezicht geweest. De eerste dag van het promotietraject. Introductiedag biologiecohort. Olive kwam de vergaderzaal binnen, keek om zich heen en ging zitten op de eerste de beste lege stoel, doodsbang als ze was. Ze was de enige vrouw in de zaal, praktisch alleen in een zee van blanke mannen die al druk in gesprek waren over boten, en een of andere balsport die de avond daarvoor op tv was geweest, en de beste autoroutes om ergens te komen. Dit is een afschuwelijke vergissing geweest, dacht ze bij zichzelf. De Gozer in de toiletten had het mis. Ik had hier nooit aan moeten beginnen. Ik ben een vreemde eend in de bijt.

En toen was er op de stoel naast haar een meisje met donkere krul-

len en een knap, rond gezicht neergeploft, dat mompelde: 'Hoezo, streven naar inclusiviteit binnen de exacte wetenschappen?' Dat was het moment geweest waarop alles anders was geworden.

Ze hadden gewoon bondgenoten kunnen zijn. Als de enige twee níet-cisgender-blanke-mannelijke studenten in hun jaar, hadden ze hun toevlucht kunnen zoeken bij elkaar wanneer er aanleiding was om eens even lekker te klagen en elkaar verder kunnen negeren. Olive had een heleboel van dat soort vrienden; eigenlijk waren het stuk voor stuk voorwaardelijke kennissen aan wie ze vol genegenheid dacht, maar niet al te vaak. Maar met Anh was het van het begin af aan anders geweest. Misschien omdat ze al snel hadden ontdekt dat ze het heerlijk vonden om hun zaterdagavonden door te brengen met junkfood eten en in slaap vallen bij romcoms. Misschien was het omdat ze Olive altijd zo nodig moest meeslepen naar elke steungroep voor 'bètavrouwen' die er maar bestond op de campus en iedereen daar altijd diep onder de indruk was van haar rake observaties. Misschien was het omdat ze haar ziel had blootgelegd voor Olive en had uitgelegd hoeveel moeite het haar had gekost om te komen waar ze nu was. Dat haar oudere broers haar belachelijk hadden gemaakt en haar hadden uitgemaakt voor nerd omdat ze in haar jonge jaren al zo gek was geweest op wiskunde, op een leeftijd waarop het niet bepaald als cool werd gezien om een nerd te zijn. Dat een natuurkundeprofessor ooit aan haar had gevraagd of ze misschien in het verkeerde college zat op de eerste dag van het semester. Dat zelfs haar studieadviseur sceptisch had geleken, ondanks haar cijfers en haar onderzoekservaring, toen ze had besloten om te gaan promoveren in een bètarichting.

Olive, wier pad naar het promotietraject de nodige hordes had gekend maar lang niet zoveel, was eerst van slag geweest. Daarna woest. En vervolgens had diep ontzag zich van haar meester gemaakt toen ze begreep dat Anh enorme zelftwijfel had weten om te zetten in pure verbeterheid.

En om een of andere onvoorstelbare reden leek Anh net zozeer

gesteld te zijn op Olive. Wanneer de maand langer was dan Olives studiebeurs, deelde Anh haar instantnoedels met haar. Toen Olives computer was gecrasht zonder back-ups, was Anh de hele nacht opgebleven om haar te helpen met het herschrijven van haar paper voor kristallografie. Wanneer Olive in de vakantie nergens naartoe kon, nam Anh haar vriendin mee naar haar ouderlijk huis in Michigan en liet ze haar door haar grote familie volstoppen met verrukkelijk eten, terwijl er om haar heen rad Vietnamees over en weer vloog. Toen Olive zich te dom had gevoeld voor het promotietraject en had overwogen om er de brui aan te geven, had Anh haar op andere gedachten gebracht.

Op de dag dat Olive had kennisgemaakt met Anhs rollende ogen, was er een levenslange vriendschap geboren. Langzaam maar zeker waren ze ook Malcolm bij hun vriendschap gaan betrekken en waren ze een soort drietal geworden, maar Anh... Anh was haar lievelingspersoon. Vertrouwd. Als familie. Olive had niet eens gedacht dat dat mogelijk was voor iemand zoals zij.

Anh vroeg zelden ergens om, en hoewel ze al ruim twee jaar bevriend waren, had Olive haar nooit enige interesse zien tonen om te daten, totdat Jeremy voorbijkwam. Doen alsof ze een date had gehad met Carlsen was wel het minste wat Olive kon doen om ervoor te zorgen dat haar vriendin gelukkig was.

Dus ze vermande zich, glimlachte en probeerde haar toon redelijk effen te houden terwijl ze vroeg: 'Hoe bedoel je?'

'Ik bedoel dat we elkaar elke minuut van elke dag spreken en dat je het nog nooit over Carlsen hebt gehad. Mijn beste vriendin heeft zogenaamd iets met de superster onder de hoofddocenten van de faculteit en op een of andere manier weet ik van niks? Je ként zijn reputatie, toch? Is het een grap of zo? Heb je een hersentumor? Heb ik een hersentumor?'

Zo ging het nou altijd wanneer Olive loog: het draaide er steevast op uit dat ze nog meer leugens moest vertellen om haar eerste leugen te verhullen, en ze kón helemaal niet liegen, wat betekende

dat elke volgende leugen nog slechter en minder overtuigend was dan de vorige. Ze zou Anh onmogelijk voor de gek kunnen houden. Ze zou wie dan óók onmogelijk voor de gek kunnen houden. Anh zou kwaad worden, daarna zou Jeremy kwaad worden, vervolgens Malcolm ook, en daarop zou Olive moederziel alleen zijn. Ze zou er zo kapot van zijn dat haar hele promotie zou mislukken. Ze zou haar visum kwijtraken en haar enige bron van inkomsten en terugverhuizen naar Canada, waar het aan één stuk door sneeuwde en mensen elandenhart aten en...

‘Hé.’

De stem, diep en gelijkmatig, kwam van ergens achter Olive, maar ze hoefde zich niet om te draaien om te weten dat het die van Carlsen was. Net zoals ze zich niet hoefde om te draaien om te weten dat het grote, warme gewicht dat haar ineens houvast gaf, een stevige maar nauwelijks merkbare druk die werd uitgeoefend op het midden van haar onderrug, de hand van Carlsen was. Zo’n vijf centimeter boven haar kont.

Sodeknetter.

Olive draaide haar nek en keek omhoog. En omhoog. En omhoog. En nog een beetje verder omhoog. Ze was geen kleine vrouw, maar hij was gewoon gigantisch. ‘O. Eh, hé.’

‘Alles goed?’ Hij zei het terwijl hij haar in de ogen keek, en op gedempte, intieme toon. Alsof ze alleen waren. Alsof Anh er niet was. Hij zei het op een manier waar Olive zich ongemakkelijk bij had moeten voelen, maar dat was niet het geval. Om een of andere onverklaarbare reden had zijn aanwezigheid in de ruimte een kalmerend effect op haar, ook al was ze een seconde geleden nog helemaal gestrest geweest. Misschien was het zo dat twee verschillende soorten ongemak elkaar neutraliseerden? Het klonk als een fascinerend onderzoeksonderwerp. De moeite van het uitzoeken waard. Misschien moest Olive stoppen met biologie en overstappen op psychologie. Misschien moest ze zich excuseren en nu meteen aan een literatuuronderzoek beginnen. Misschien moest ze ter plekke de geest geven

om deze hele rampzalige situatie waar ze zichzelf in had gemanoeuvreed niet onder ogen te hoeven zien.

‘Ja. Ja. Alles méér dan goed. Anh en ik stonden gewoon... te kletsen. Over hoe ons weekend is geweest.’

Carlsen keek naar Anh, alsof hij zich nu pas realiseerde dat ze er was. Hij erkende haar bestaan met een van die korte knikjes die kerels gebruiken om anderen mee te begroeten. Zijn hand gleed verder omlaag langs Olives ruggengraat.

Anhs ogen werden groot.

‘Aangenaam kennis te maken, Anh. Ik heb al veel over je gehoord,’ zei Carlsen.

Olive moest toegeven dat hij hier echt goed in was, want ze wist zeker dat het er vanuit Anhs gezichtspunt uit moest zien alsof hij haar aan het betasten was, terwijl dat in werkelijkheid... niet zo was. Olive kon zijn hand op haar lichaam amper voelen. Een heel klein beetje, misschien. De warmte en de lichte druk en...

‘Insgelijks.’ Anh keek als door de bliksem getroffen. Alsof ze misschien wel ging flauwvallen. ‘Eh, ik wilde net weggaan. Ol, ik app je wel zodra... ja.’

Ze was al de deur uit voordat Olive antwoord kon geven. En dat was goed, want dan hoefde Olive niet nog meer leugens te verzinnen. Maar het was ook niet zo goed, want nu was ze hier alleen met Carlsen. Die veel te dichtbij stond. Olive zou er goed geld voor over hebben gehad om te kunnen beweren dat zij degene was die wat afstand tussen hen creëerde, maar de gênante waarheid was dat Carlsen degene was die als eerste een stap naar achteren deed. Genoeg om haar de ruimte te geven die ze nodig had, méér dan genoeg.

‘Alles goed?’ vroeg hij voor de tweede keer. Zijn toon was nog altijd zacht.

Niet iets wat ze van hem verwacht zou hebben. ‘Ja. Ja, ik was alleen...’ Olive wuifde met haar hand. ‘Bedankt.’

‘Graag gedaan.’